

Poeta llorejat

Antoni Espí Cardona

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

D'ençà que la primera setmana de novembre sabé la notícia del premi aquell de poesia notà una sensació estranya al si de l'oïda esquerra. Ja feia temps que sordejava. Era una mena d'herència o de tradició familiar que li venia de la branca materna. Un germà de la seua àvia era conegut com Ramonet el Sord; la seua àvia mateixa era sorda com una rella; sa mare no oïa gairebé res a pesar dels audiòfons... Ell ja sordejava de jove, encara més de l'oïda esquerra arran d'una explosió molt forta que quasi li rebentà el timpà, aquella temporada que havia hagut de treballar en la pirotècnia del seu poble. Ja no li resultava gens estrany això d'anar perdent capacitat auditiva, una mica més cada dia. Sort que a la feina no li calia tenir una oïda fina: treballava d'advocat i quasi li anava bé no haver d'escoltar segons quines coses.

–Hauries d'anar a l'otorino. –li deia sovint la dona.

–Què m'ha de dir l'otorino. Ja vaig anar fa temps i em va fer les proves. Tinc una oïda poc fina i no em funciona l'estèreo. Ja sé què tinc, no cal que m'ho torne a dir un altre otorino...–li contestava provant de ser sarcàstic, però sabedor que no hi volia tornar perquè aquell que li havia diagnosticat que no copsava bé determinades freqüències d'aguts havia mort poc després de manera sobtada, en acabar una parida de frontó.

Tanmateix, com que també se li feien taps de cera i se'ls havia d'ablanir i li'ls havien de traure, hagué de cedir i acudí a la visita d'una otorinolaringòloga de prestigi. Quan li féu les proves, la doctora diagnosticà de manera idèntica que el col·lega traspasat i li receptà unes gotetes per a allò dels taps.

A més a més dels problemes d'oïda, el poeta premiat envellia de manera evident, sobretot en tot allò relacionat amb les qüestions capil·lars: cabells blancs, pèls rebels a les celles, pèls al nas i als conductes auditius externs... Res alarmant, però tot plegat poc estètic. Ell, que de jove havia presumit d'abundant cabellera de rulls indòmits.

Al cap de deu dies de les primeres molèsties, quan tornava d'arrecollir el premi de poesia que li havien concedit en una ciutat del Nord, de clima temperat i suau, famosa per disposar d'un mirador singular de la mar Mediterrània, començà a notar uns flocs de pèls espessos i abundants als forats del nas i a les cavitats de les orelles; i encara que se'ls retallava amb més cura que abans, els de les orelles tornaven a eixir amb més força i nova saba, com quan un poda una olivera o un gesmiler, posem per cas.

Aquella temporada li havia vingut de gust deixar-se els cabells llargs per compensar-ne l'escassetesa i la blancor, l'una i l'altra cada vegada més notòries.

–Llargos i blancs i rulls, sí home. Sembles un borreguet.–
li escopia la dona.– Talla't eixos cabells, home. Per l'amor de Déu!

Però ell, quan més li ho deia, més gustet tenia de deixar-se'ls créixer, tot intentant de recordar aquells temps de joventut. Allò del premi havia estat una injecció d'ego que no convenia desaprofitar. I d'una altra banda, els cabells llargs li tapaven les orelles –i aquells matolls espessos de pèls que n'eixien– i el protegíen del fred de l'hivern que s'albirava.

Recobert de cabells i tot, quan l'oratge –que no sap d'egos– s'enfredorí –cap a finals de novembre o primers de desembre–, vingué el refredat de costum que aquell viatge l'atacà sense pietat i, com sempre, on més mal fotia: a les oïdes.

Passà una setmana al llit, entre efluvis de *Viks vapor-up*, tos, febres, calfreds i rampellades de mal d'oïda, més a l'orella esquerra que a la dreta.

Complida la setmana preceptiva aconseguí alçar-se del llit i ensabonar-se ben ensabonat, rentar-se el cabells i retallar-se les pilositats nasals. Les de les orelles, ni ho intentà de tan espesses com eren: a l'endemà tenia cita amb l'otorinolaringòloga.

La doctora Faus, Valeriana Faus, –tot s'ha de dir– tenia unes mans finíssimes per a la feina, però quan veié allò que li eixia de les cavitats auditives i baixava cap a les patilles, s'espantà. N'agafà una mostra i li donà les gotetes perquè s'ablanira la cera, mentre ella provava d'analitzar *allò...*

Que tornara al cap de dos dies, a veure què decidien, li digué la doctora en acomiadar-lo. Però no calgué: l'endemà mateix l'otorinolaringòloga de mans finíssimes telefonava a casa:

– No s’ho creurà –li deia– Jo no m’ho acabava de creure. Veritat que semblava vegetal? Doncs, tinc una amiga biòloga, la professora Flores Alpiste, no sé si la coneix... M’ho ha confirmat... És vegetal! Com una planteta, millor dit, un bonsai de planteta... Sí. Com que s’ho va retallar tantes vegades no ha crescut com calia... Sí, sí que ho sé, és una espècie de llorer bord... El nom científic? *Ruscus aculeatus*.